No marxeu, que tenim un pla

Que aixequi un dit qui quin no hagi volgut, alguna volta, llençar la tovallola de viure en aquest poble. Qui no hagi dit mai 'no puc més, aquí no hi ha lloc per mi'.

A veure, no ens confonguem, que a vegades hi ha qui vol fer passar bou per bèstia grossa. Jo m'estimo aquesta ciutat i no la canviaria per res del món, com, suposo, tots les que tímidament heu aixecat el dit.

L'altra cosa és aquesta sensació d'haver de fer el doble d'esforç per a quedar-se a viure aquí. Sobretot per allò tan capriciós de tenir un sostre on resguardar-se de la pluja, menjar -que no sigui dit- i fer una vida digna com a persona, en general.

Fets:

- Una tercera part de la població no arriba a final de mes.

- Una bona part de la població està invisibilitzada en el ball de xifres. Segur que us sona: tots aquells joves que no veuen cap al·licient en apuntar-se a l'OTG com a parats.

- Les xifres, desvergonyides, tampoc compten totes aquelles persones que han hagut de marxar, farts d'aquests preus que els empobreixen el doble (o el triple) que als veïns de la comarca.

- Per aquells més descreguts, feu quatre números ràpids. El salari mínim interprofessional està a 648,60 euros, el preu del metre quadreat a Sant Cugat 11,50 euros i un pis d'uns 50 metres quadrats et costa de mitjana (i no baixa) de 575 euros. Els més ràpids ja haureu vist que et queden 73 suculents euros per a gastar a cor què vols, cor què desitges.

En aquest punt, aparco qualsevol altra consideració per confirmar: ens trobem davant d'una emergència social. La bombolla immobiliària i la fam de lucre (la mateixa que ha generat la crisi) s'han apoderat de la nostra ciutat.

I la conseqüència la paguen aquells que per res del món canviarien aquesta ciutat, perquè hi tenim els nostres amics, els nostres projectes, hi hem vist créixer els nostres infants, podem visitar ràpid els nostres avis, tenim una història compartida. I sobretot i més important, no ens dóna la gana de marxar.

Sento que ens diuen 'és el mercat, no hi podem incidir'.

Primer de tot, les persones en la nostra unitat d'acció col·lectiva, podem fer allò que volguem, posar normes, restriccions, ajudes, prioritats... El mercat no pot estar mai per sobre de les persones. No és el clima, perquè ens entenguem. És un constructe social i, com a tal, pot ser destruït, modificat, capgirat.

Si una problemàtica és tan majoritària, tan urgent, empobreix les vides de les persones que aquí viuen, priven del ple desenvolupament a almenys un terç de la població (hi ha barris que ostenten la xifra del 40%) la institució té el deure de canviar el rumb.

Posar tota la màquinària, tot el seu esforç, tota la seva intel·ligència per evitar aquest èxode silenciós a les poblacions veïnes aquest patiment anomenat precarietat.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/109202.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Els representants del poble (si és que el poble es pot representar) han de vetllar pel bé comú, no justificar-ne les conseqüències.

Com?

- Posant límits a l'especulació, afrontant l'avarícia especulativa com el que és: un mal endèmic d'aquest sistema econòmic que trafica amb les necessitats bàsiques de la gent.

- Multant els bancs rescatats amb diners públics que mantenen el parc de pisos buits a l'espera que pugin encara més els preus.

- Incentivant la ocupació d'immobles

- Incentivant el propietaris (amb incentius reals, no amb un banner a la web de l'Ajuntament) a arribar acords de masoveria urbana.

- Explorant vies de cessió d'ús.

- Estudiar i fomentar les iniciatives de propetat col.lectiva, amb l'Ajunatemt com a garant.

- Destinant el pressupost que faci falta a la construcció de pisos de lloguer social, amb preus socials de debò.

Hi ha camí per fer. Només cal voler-ho.

Aixequeu un dit o, millor, no marxeu i aixequeu la veu. No marxeu, que us esperem i estem a punt de capgirar la història.

NÚRIA GIBERT és la cap de llista de la CUP

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/109202.html

Copyright 2024 Cugat.cat